

עפ"ת 24314/08/22 - יהונתן אלמליח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 24314-08-22 אלמליח נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 25080/2022

כבוד השופט מאזן דאוד	בפני
יהונתן אלמליח	מערער
מדינת ישראל	נגד
	משיבה

החלטה

1. לפני ערעור על החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בעכו, מיום 10/7/22, בגדרה הורה בית משפט קמא על חיוב המערער בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך ₪ 850.
2. כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה- עבירה לפח סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א- 1961; נהיגה ברכב ללא ביטוח-עבירה לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי- תש"ל-1970.
3. המערער הוזמן לשיבת הקראה ליום 10/7/22.
4. במועד הדיון הוגשה בקשה לדחיית מועד הדיון המערער ובא כוחו לא המתינו כלל להחלטה ופטרו את עצמם מהתייצבות לדיון.
5. התקיים דיון בהעדר המערער בו המאשימה טענה לעמדה עונשית הכוללת מאסר בפועל בשל כך נדחה הדיון ליום 28/2/23, ובתוך כך החליט בית המשפט: "אני מחייבת את הנאשם בהוצאות משפט לטובת אוצר המדינה בסך ₪ 850 בגין אי התייצבות לדיון היום, שישלמו בתשלום אחד תוך 30 ימים מהיום."
6. על ההחלטה זו הגיש המערער ערעור לבית משפט זה.
7. לאחר עיון בטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי בהיעדר הוראה מפורשת, לא ניתן להשיג על החלטה המטילה הוצאות במהלך ניהול המשפט הפלילי אלא בסופו בלבד, משכך דין ערעור זה מחיקה.

8. אין חולק כי החלטת בית המשפט לתעבורה אשר השיתה הוצאות על המערער לא הביאה את המחלוקת הכוללת שהונחה לפניו - ההליך הפלילי ואשמתו של המערער - לכדי סיום. כמו כן, נושאה של ההחלטה טפל לנושא המחלוקת העיקרי שבין הצדדים. ברי אפוא, כי, לא מדובר ב"פסק דין" אלא ב"החלטת ביניים", שעליה לא ניתן להגיש ערעור במסגרת ההליך אלא בסופו בלבד.

9. בית המשפט קמא עשה שימוש בסמכותו מכוח תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי. תקנה זו מורה כך:

"(א) נעתר בית המשפט לבקשת בעל דין לדחות את מועד המשפט או נדחה מועד המשפט בשל מעשה או מחדל של בעל דין, רשאי בית המשפט אם ראה הצדקה לכך, להטיל על בעל הדין שבעטיו נגרמה הדחיה, הוצאות בפועל לטובת הצד שכנגד."

10. על פניו בית המשפט קמא עשה סמכות לפי תקנה 21 על אף שלא ציין זאת בהחלטתו, שכן ההוראות האחרות שמסמיכות בית המשפט לחייב בהוצאות לא מתקיימות במקרה דנן (הוראות סעיף 79 לחוק העונשין או סעיף 130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי).

11. עמד על כך השופט י' אלרון ברע"פ 7215/20 זגורי נ' עריית חולון (3.11.2020):

"כפי שהדגשתי לא מכבר: 'הטלת הוצאות משפט בהליך הפלילי ראוי לה שתיעשה במשורה, ורק כאשר נמצא כי נפל פגם בהתנהלות הנאשם בהליך הדיוני' (רע"פ 5305/20 נחום נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה תל אביב יפו, פסקה 10 להחלטתי (11.8.2020)). זאת, בין היתר לנוכח האינטרס הציבורי שבמיצוי זכותו של הנאשם להליך הוגן, בחשיבות הרבה הגלומה בהימנעות מהרשעת חפים, ובצורך לאפשר לנאשמים להעלות את טענותיהם בלא מורא שמא עצם עמידתם הלגיטימית על זכותם להליך הוגן תגרור צעדים עונשיים כלפיהם. על כן, השיקולים בהטלת הוצאות משפט בהליך פלילי אינם קשורים בתוצאות ההליך, כי אם באופן ניהול המשפט - לדוגמה, כאשר אופי הטענות שהועלו על ידי הנאשם 'מופרך וטרדני' (ע"פ 104/84 מאירי נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 718 (1984))" (פסקה 9).

12. ממש בימים האחרונים חזר על כך בית המשפט העליון ער"פ 8481-21 כליפה כהן נ' מדינת ישראל (11/09/22) בגדרו קבע בית המשפט העליון סיכם כב' השופט שטיין:

"מקובלת עלי עמדתו של חברי, השופט ד' מינץ, כי החלטת השופט היושב על בדין במשפט פלילי לחייב את הנאשם בתשלום הוצאות בגדרה של תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: תקנה 21), היא החלטת ביניים שלא ניתן לערער עליה - שכן אין מערערים על החלטות ביניים בפלילים אלא במקרים מיוחדים

אשר הוכרו ככאלה על ידי המחוקק. לזאת אוסיף, כי האפשרות לעתור לבג"ץ על החלטת ביניים אשר נתקבלה בהליך פלילי שמורה למקרים נדירים ומיוחדים (ראו: בג"ץ 11339/05 מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי באר שבע, פ"ד סא(3) 93, פסקה 5 והאסמכתאות שם (2006)); וספק גדול בעיניי אם מקרים אלה יכולים לכלול בתוכם החלטה להטיל הוצאות על נאשם שבאשמתו נאלץ בית המשפט לדחות את מועד משפטו. נאשם שנמצא לבסוף חייב בדינו יוכל לערער על החלטת בית המשפט לחייבו בהוצאות במסגרת ערעור בזכות על ההרשעה או על העונש- כפי שניתן לעשות כאשר הערכאה הדיונית מחייבת את הנאשם שהורשע בהוצאות המשפט לפי סעיף 79 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

13. התוצאה היא אפוא שהערעור נמחק בזאת.

המזכירות תסגור את התיק.

ניתנה היום, ז' תשרי תשפ"ג, 02 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.